

Klíma Ladislav

Utrpení knížete Sternenhocha

Ladislav Klíma

Utrpení knížete Sternenhocha

«Public Domain»

Klíma L.

Utrpení knížete Sternenhocha / L. Klíma — «Public Domain»,

Содержание

I.	5
Конец ознакомительного фрагмента.	20

Ladislav Klíma

Utrpení knížete Sternenhocha

I.

Po prvé uzřel jsem Helgu na jistém plese; mně bylo 33, jí 17 let. První můj dojem byl, že je to děvče přímo ošklivé. Vyčouhlá postava, tenká, že jsi se jí lekl; tvář hanebně bledá, skoro bílá, prahubená; židovský nos, všechny tahy, ač jinak ne nejhorší, tak nějak zvadlé, ospalé, uspávající; vypadala jako mrtvola, mechanismem nějakým pohybovaná, – a stejně jako tvář, byly i její pohyby strašně líné a chcípavé. Oči měla pořád sklopené jako pětileté nejstydlivější děvčátko. Ještě nejlepší na ní byly mohutné, jako saze černé vlasy... Bylo mně direktně špatně, když jsem se ponejprv pohledem o ni otřel; a když mi hrabě M., diletuující v malířství, řekl: „Ta slečna má nanejvýš zajímavou, klasicky krásnou tvář,“ – nemohl jsem se zdržet chechtoty. Vůbec nevím, jak to, že všichni tihle výtvarníci a lidé „vybroušeného vkusu“ žádný vkus nemají, – patrně si jej brousili tak dlouho, až z něho nic nezbylo; co se mně líbí, jim se zrovna nelíbí, a co se mně nelíbí, jim jako naschvál se líbí. Tak třeba já nevyměnil bych tvář žádné buclaté Berlínkačky za hlavy všech řeckých kamenných bohů, a skoro každý voják od infanterie je pro mne hezčí, než takový nosatý, podivný Schiller a Goethe, o jejichž kráse a ušlechtilosti se tolik žvaní.

Ale přes to, věříte? musil jsem se pořád a pořád po ní dívat... A když jednou, tančíc těsně vedle mne, pozdvihla náhodou zraky, na mě při tom ani nehledíc, jako by do mne vpálila plný elektrický náboj...

A od toho dne musil jsem na ni dost myslet. Celé měsíce. Konečně jsem zapomínal, – tu spatřil jsem ji znovu; zase na šlechtickém plese.

Rozbouřilo mne to přepodivně; slyšel jsem bušení svého srdce. Dlouho jsem byl jako na trní – až konečně jsem ji požádal o tanec. Omlouval jsem se v duchu: „Je to ode mne, předního šlechtice Germanie, majitele 500 milionů marek, prvního rádce a miláčka Viléma, akt velkomyslnosti, noblesy a vznešené courtoisie, nabídnouti tanec potomkyni rodu, před stoletími slavného, nyní obskurního, zchudlého, téměř žebráckého,“ jak jsem se právě informoval; „skoro nikdo s ní netančí, každý můj čin pochválí – a ona – jak bude šťastna!“

Ale neprojevila ni žádnou radost. Jako stroj povstala, jako prkenná tančila. Zcela nezvykle zmaten, mluvil jsem málo a hloupě. Nevím, co to bylo, co mně narkoticky vnikalo do rukou z toho kostnatého těla. Po celou dobu tance očí nepozdvihla a jen dvě, tři slova vypravila šedivým, skoro chraptivým hlasem. Když se tanec skončil, stiskl jsem ji pevněji a pronesl jakýsi, tak trochu přioplzlý vtip. Zlehka mne odstrčila, povznesla oči. A teď nebyly již přikryty hořejšími víčky – otevřely se náhle neuvěřitelně, až byly jako kočičí – právě tak zelené, právě tak divé, dravé, strašidelné. Rty, dříve líně na sobě se válející nebo i pootevřené, těsně se semkly, ostrými se staly jako břitva, nos se zúžil, chřípí silně vystouplo a divoce se zavlnilo... Netrvalo to déle než mihnutí blesku; pak beze slova zas odešla – v mrtvolu opět proměněná fúrie – ke své staré, dost nuzně vypadající gardedámě. Myslím, že jsem byl v tuto chvíli stejně bled jako ona. Jaké to jen pocity mnou procházely?... Nebylo to mystické tušení hrůzné budoucnosti?... Pravím: neviděl jsem nikdy dříve tváře aspoň přibližně tak strašné a strašidelné, a nikdy bych nebyl uvěřil, že by se mohla vznítit, jako blesk z temného mraku, tvář tak mrtvolně mdlá, jakou jsem rovněž ni dříve ni později neuzřel.

Bylo rozhodnuto. Týden poté šel jsem k jejímu otci požádat o její ruku – – –

Proč jsem to učinil? Nevím; co jedině vím, je to, že z rozumu to nebylo.

Nemiloval jsem ji, je-li totiž láska něčím pěkným a sladkým. Jistě však, bylo-li v mých pocitech něco z tohoto citu, můj odpor k ní byl desetkrát silnější. A jisto je, že jsem tučet žen miloval více, aniž mne napadlo, jiti s některou před oltář. A přece mne k ní cosi přitahovalo, cosi temného,

prapodivného, d'ábelského... Ano, d'ábel v tom byl, a nikdo jiný! Omámil mne tak, že chvílemi se mně zdála komicky bájným drahokamem, jehož majitel bude se moci považovat za šťastného; že dokonce, k neuvěření! její štíhlost a bledost mně tu a tam připadaly až dráždivými! Velká je moc d'ábla...

A pak – jsem velmi náchylný k excentričnosti. Myšlenka, že ji, chudou jako kostelní myš, ale haluz staroslavného rodu, z čistá jasna, bez bližší známosti, učiním svou chotí, lichotila mé marnivosti. Jakou sensaci to všude způsobí! Budu připadat lidem jako blesk – a nezištný, velkomyslný, ideální. A co asi tomu řekne Jeho Veličenstvo! A jakou radost učiním jejímu ubohému otci! A jí samé! Zvěděl jsem již dříve, že se má u tatínka velmi špatně; bude jistě ve mně vzývat svého spasitele. – Mohl jsem se prasnadno oženit s dívkou nesmírně bohatou; ale potřebuje mých 500 milionů rozmnožení? Vzít si dceru amerického miliardáře, jenž přišel ke svým penězům obchodováním s bagouny? Nepochybuji, že bych dostal i princeznu z královského rodu, spanilou, všemi přednostmi zdobenou; vždyť, nehledě k mému rodu a bohatství, mohu o sobě směle říci, že jsem krasavec, přes některé své vady, na př. že měřím jen 150 cm a vážím 45 kg, že jsem skoro bezzubý, bezvlasý a bezvousý, trochu též šilhavý a značně pajdavý; ale i slunce má skvrny.

Šel jsem tedy k jejímu otci, k 60letému pensionovanému nadporučíkovi; výš to nedotáhl a již před dávnou dobou byl dán do výslužby; ne proto, že by mu byla chyběla statečnost, inteligence, horlivost: ale nebylo vůbec člověka, s nímž by se byl dovedl snést. Byl svým podivínstvím a divoustvím ve svém okolí přímo slavný, ó, jak jsem se těšil na dojem, jež naň báječná nabídka udělá! Přes to mi srdce bušilo rozčilením, když jsem klepal na jeho dveře.

Bydlili ve dvou maličkých podkrovních světničkách. Helga nebyla doma; oddychl jsem si, neboť v tu chvíli jsem před ní cítil, nevím proč, hrozný strach. Starý ležel na podlaze, pod hlavou nějakou škatuli; bos, v košili; kouřil dýmku a plival na stěny. Chvíli mne nechal stát, neodpovídaje na můj pozdrav a na mne nehledě; pak se náhle vymrštil tak prudce, že jsem s výkřikem utíkal ke dveřím, mysl, že mne chce uškrtnit... Však i obličej jeho byl schopen nahnat strach: tak podivný, divoký a přece nějak klukovský, potrhlý a přece čímsi imponující. Oči, černé jako uhly, žhnuly jako uhel řeřavý. Připomenuly mně oči dcery, když je posledně pozdvihla, ale jinak nebyla mezi ní a jím podoba žádná.

Představil jsem se mu. Uchopil mne za ramena, zahleděl se mně drahnou dobu do očí, pak mnou beze slova smýkl na židli. Byl jsem polekán, ale ne uražen: vykládal jsem si tuto prudkost a hrubost jako projev nesmírné radosti z tak vznešené návštěvy. A hned, bez úvodu, jak jsem si byl umínil, řekl jsem, sebrav odvalu: „Dovoluju si, pane, požádat vás o ruku slečny Helgy.“

Ale co to jen bylo? Sotva jsem slova ta vyřkl, zatemnilo se mně v očích a v duši, bylo mně, jako bych byl překročil práh brány pekelné, nad níž stojí psáno: „Vy, kteří vstupujete, zanechte veškeré naděje...“

Minutu mlčel, a ani sval se mu v tváři nepohnul. Pak zavrčel:

„Jsi-li opravdu Sternenhoch, je děvka tvá; nejsi-li, poletíš ze dveří! Legitimuj se!“

Teď teprve cítil jsem se uraženým a jižjiž jsem vstával, abych buď odešel nebo vlepil hrubiánovi facku. Ale to první jsem neučinil, cítě, jak by mne takové minutové námluvy učinily všude bezmezně směšným; a druhé proto, že jsem se blázna trochu bál. Hodil jsem na stůl svou navštívenku.

„Hm,“ zabručel, „není to sice správná legitimace, ale ze dveří zatím nepoletíš. Tak ty tedy jsi ten hlavní rádce Willyho a jeho milostnice? Nu – vypadáš podle toho. není pochybnosti, lépe se legitimuješ svou tváří než tím papírem. Tak kdy bude veselka?“

„To záleží na obapolné dohodě,“ vykoktal jsem, nevěda vůbec, co si mám myslit.

„Čím dříve budu mít s krku to strašidlo, tím líp.“

„Fuj!“ nabyl jsem konečně energie, „takto mluví otec o své vlastní krvi?“

Starý se rozchechtal – plácl mne na obě ramena, že jsem se div se židle nesvalil.

„Protože jsi takový hňup, že se chceš stát jejím chotěm a mým zetěm, chci se před tebou trochu rozpovídat. Za svou vlastní krev považovat shnilého netvora? Čert ví, jaký pařez nebo želví samec nebo bahenní duch mou starou oskáká.“

„Fuj, fuj, fuj!“

„Ta byla také takové vyčouhlé, bílé, němé strašidlo. Celé noci chodila po pokojích sem tam – řap, řap, řap... Ještě dnes, 10 roků po mém zdechnutí, přicházívá o půlnoci k mé posteli a šeptá: „Miluj Helgu, dávej pozor na ni, nevíš, co máš.“ Ale já na ni upřeně hledím, vypálím proti ní pistoli, a ona se rozplyne jako pára. Přál jsem si mít jak se patří syna, pravého muže, nebo aspoň, z nouze Franta dobrý, hodně jiskrnou holku; a tu máš! jediný zmetek, kterým mne čarodějnice obšťastnila, je jako naschvál největší shnilák, jakého jsem dosud viděl! Může tohle být má dcera, má?... No – dokud byla malá, byla jiná – byla divoká, že to i pro mne bylo někdy moc. Ale nikdy jsem ji proto netrestal, chválil jsem ji za to, třeba mne k vůli ní volali vícekrát k úřadům. Teprve, když jí bylo 10 let, nasekal jsem jí jednou, pořádně, ale ne tak z trestu, jako proto, že jsem dostal na to chuť. A od toho dne se úplně změnila. Všechna její bujnost a veselost pryč! Přestala mluvit a skoro i jíst, věšela hlavu – smuteční vrba, chcípala, a čím dál tím víc. Myslím, že mne dříve měla ráda a že, zklamavši se ve mně, zklamala se jaksí v celém světě; nevidáno, k vůli takové hlouposti! Nesáhl jsem pak na ni celá léta, doufaje, že to přejde – ale ne! bylo to stále horší. Tak jsem si pomyslel: to, co tě do toho přivedlo, snad tě z toho, jak u bláznů nebo u němých bývá, zase vyvede! – a řezal jsem ji od té doby den co den. Marno vše, vadla stále víc, snad jí měkl a měkne mozek. Z ničeho si nic nedělá, všechno je jí vuřt, jakoby to byla nějaká ztracená, zatracená duše, která na tento svět nepatří. Jen jednou se snad, chvála pánu bohu, trochu vzpamatovala: spatřil jsem ji v noci, jak se s nožem v ruce krade k mému loži; když viděla, že mám otevřené oči a klidně na ni hledím, obrátila se zas a jakoby nic odešla do vedlejší místnosti. Vyskočím, běžím za ní – ona leží a spí. Druhý den jsem se od ní nic nedověděl; a tak nevím dodnes, chtěla-li mne opravdu zamordovat či byla-li v náměsíčním stavu, či byl-li to můj přízrak, nebo pouhý sen... – Tak je to, mé knížátko pitomé. Chceš ji ještě pořád?“

„Především mně netykej!“ zahřměl jsem strašně, a z pouhého vzdoru, ač to, co jsem slyšel, plnilo mne děsem a kolísáním, zvolal jsem: „A chci! Jistě je to výtečná bytost, když někdo takový jako vy shledává ji špatnou, vy ukrutníku, který jste ji nelidským trýzněním do stavu tohoto přivedl! Styďte se!“

„Jaká rekovnost v takovém holouběti! Ale ty budeš pravý mužík pro ni. Haha! Jen pozor, pozor – kdoví, co se z ní ještě nevyklube; snad mytický drak, nebo putující mrtvola – možná, že to bude zajímavější... Tak, abych už měl od tebe pokoj, běž hned ke knězi, běž, běž!“

A vystrčil mne ze dveří. A já – stydím se dodnes – otázal jsem se dosti pokorně:

„Ale jak si mám vysvětlit, že, ač toužíte po tom, abyste byl dcery zbaven, jednáte s jejím nápadníkem tak, že mám sto chutí nechat všeho jen proto, abych se vyhnul štěstí mít tak příjemného tchána?“

„Jak? Tak, že nic na světě, ani stálé koukání na tu mrchu, nedovede mne přimět k tomu, abych s hadrem, lumpem, hadrlumpem nejednal, jak se sluší a patří!“

Ted' jsem se však doopravdy rozlítit. „Chlape!“ zařval jsem s nečekanou odvahou, „tak mluvíš s prvním mužem říše? Však počkej! Hned zítra bude ti pense odňata, budeš zavřen, v kriminále policajty řezán, až budeš černý! A na ruku vaší dcery už nereflektuju!“

A řítit jsem se ven, temně, ale bouřlivě šťasten, že je celá ta bláznivá věc pochována. Ale sotva jsem se octl na schodech, rozběhl se za mnou a strašnou silou mne vtáhl nazpět. Poděšen, obávaje se nejhoršího, neodporoval jsem ani tomu zřejmému šilenci. Ale byl jako vyměněn a zakvílel:

„Ó Vaše Jasnosti, neračte se horšit, měl jsem od doby, co jste ke mně ráčil vstoupit, nervový záchvat, ducha zatemňující. Tisíc ďáblů!“ zařval a udeřil se pěstí přes ústa – ale hned zas kvílel dále: „Ctím Vaši Jasnost nanejvyš, výsosť ducha ozařuje vaši tvář – fuj! Jsem neskonale šťasten, že jste mně, žebrákovi, červovi, nehodnému na vás pohlédnout, učinil tak úžasnou nabídku! Promiňte milostivě!“

„No, no, no,“ hekal jsem, polo uchlácholen, polo se boje, že by má nesmiřitelnost mohla přivodit výbuch šílenství.

„Že trváte na své nabídce, že ano?“ škemral se sepjatýma rukama.

„No, no – – pročpak by nebude to ovšem záviset na vašem chování – “

„Ó, to bude teď stále bezvadné! Jsem šťasten, Jasnosti! “

„Ale což nemiluje-li mne Helga?“ řekl jsem, jen abych něco řekl, snaže se vykroutit ruce z kleští jeho pěstí, jimiž mne opět uchopil.

„Tak bude milovat jiné, buď bez starosti ale co jsem to zase řekl, já nešťastník, zas ten záchvat... Která žena by vás nemilovala?“

„Ale což když přece jen nebude souhlasit?“

„Tak ji mé důtky naučí rozumu.“

„Fuj! Myslíte, že bych chtěl ženu, která by si mne vzala z přinucení?“

„Rozumí se! Ale ona vás jistě již miluje, jakpak by ne! Důtek nebude třeba, slibuji to! Račte nám, Jasnosti, zachovat svou přízeň – vždyť to bude pro mr – – pro ni náramně štěstí! Její blbost se v nejvyšších kruzích ztratí, mezi vámi hňupy bude se možná vyjímat dokonce dobře – ale, pardon, pardon!“

„Dosti!“ řekl jsem rychle. „Promluvte s ní a oznamte mně písemně její odpověď! Adieu!“

Doprovázely mne jeho nejhlubší poklony. Sotva zavřel za sebou dveře, zaznělo hřmotné odplivnutí. První okamžiky jsem byl v chaotickém stavu, ale hned poté povstalo ve mně nejpevnější rozhodnutí, že celé věci nechám. To mne zalilo slastí, ač současně jsem hořel hanbou nad celým svým husarským, bláznivým kouskem. Ale příšerný osud chtěl, abych na ulici, několik kroků od domu, potkal Helgu a aby na mne pohlédla očima široce rozevřenýma, ohromnýma, strašnýma, nepopsatelnýma. Leknutí i tajemná hrůza div mne nepovalily; mráz mnou chvěl, zatemnil se mně zrak, ani jsem ji nepozdravil...

Toto setkání rozhodlo. Dábelská tenata stáhla se nade mnou neroztržitelně. Nebylo už odporu. Dnem a nocí strašily mne satanské oči; cítil jsem, že by mne uvrhly v šílení, kdybych jim nevzal jejich moc tím, že je nazvu svými. Kolísal jsem sice ještě týden, ale bylo mi jasné, jak je to směšné, bezmocné.

Odpověděl jsem na dopis starochův, velmi pokorný, došlý mne hned následující den po mé návštěvě, a oznamující, že Helga bez výhrady souhlasí – odpověděl jsem

Za měsíc byla mou chotí.

Jako obětní jehně šla k oltáři; docela tak asi jako loutka, s kterou si hrají děvčátka, počínala si ve svatební noci a já, já jako idiot... nechci, nemohu, nesmím to líčit – –

Příštího jitra, když jsem se rozpomněl, měl jsem chuť vzít si život, z hanby, že jsem to udělal... „Snad se změní teď, když je ženou, jak to obyčejně u žen bývá,“ řekl jsem si; ale naopak stávala se teď, možno-li, ještě malátnější, mrtvolnější, hnusnější... Netázána, vůbec nepromluvila, otázána, odpovídala, ale jen tu a tam, jednoslabičně. Želva se nešoupá pomaleji; pohled její nikdo neviděl. Služebnictvu ovšem neporoučela; jako hadrářka chodila oblečena. Zábav se účastnila jen pak, poručil-li jsem jí to; ale v tom případě poslouchala lépe než každé hodiny. Avšak ta representace! ... „Sternenhošíčku,“ řekl mně Willy, „ty napodobíš knížete Stavrogina, který, aby budil furore, pojal za ženu slabomyslnou a hrbatou, jak jsem se dočet v jednom blbém románě od Dostojevského.“

„Ochlastičku,“ pravil mně korunní princ, „nevzal sis za ženu ten dřevěný ženský automat, tu – jak se jmenuje – je m'en fiche, z Hoffmannových povídek?“ Ale jeden známý básník, kterého Willy přijal kdysi v audienci a v zápětí vyexpedoval ven kopanci do řitě, pravil mi nadšeně: „Lidé zaměňují příliš často spánek a bdění, božské odpočívání a lenost, pomalu se ploužícího tygra a prase. Ona spí, spí, spí! A probuzení bude strašné, zvláště pro vás, pane kníže.“

A měl pravdu, básnický rošťák.

Již naše první svatební noc měla následky... – podotýkám, že spíš bych byl zemřel, i odporem i strachem i čímsi neznámým... než abych po druhé – –

V době jejího pokročilého těhotenství jsem na ní pozoroval značné duševní změny... Oči se již neklopily, ale hleděly stále ztrnule vpřed, v tajemné neznámo. Chůze se stávala rychlejší a rychlejší, hlas úsečnější a kovovější. Kdežto dříve prostála celé dny jako socha u okna, nebo je proležela jako její ctihodný papá na podlaze, prochodila je teď v přírodě; byly noci, které ztrávila sama v lesích. Nepřetržitě čtla. Ba několikrát, div divů! se i zasmála; vícekrát mne sama oslovila a hovořila chvíli, jak hovoří normální lidé – –

Stav ten stával se po jejím šestinedělí – porodilať mně šťastně čilého, mně podobného chlapečka – kvapem mohutnějším, nápadnějším. Poroučela teď hojně služebnictvu, a to takovým způsobem, že se jí vše poníženež podřizovalo. Stále teď něco psala. Zlověstně žhnuly chvílemi její oči, ale vládnoucí nálada byla hluboce zamyšlená, melancholická. A já počínal k ní, vlastně teprve teď, pociťovat jakousi teplou náklonnost a touhu... Jednou jsem se odhodlal ulehnout do jejího lože, dříve ještě, než do své ložnice vstoupila. Neuleknuta, necitelná hleděla na mne delší dobu – a pak odešla do psince, kde ztrávila na slámě celou noc. Chvěl jsem se záhadným tušením, že co nevidět dojde k něčemu hroznému. – A došlo! Ale výbuch byl děsnější nade všechno, co mně má fantasie malovala.

Seděl jsem nad kolébkou svého nebohého synáčka. Helga ležela opodál na pohovce a psala. Já hladil svému červíčkovi sporé bílé vlásky a takto hovořil:

„Můj drobečku zlatý, ty jsi můj, můj, vid’? Nu řekni! Kývni aspoň hlavičkou!“ A sám jsem mu jí kývl. „Tak to vidíš! ale jakpak by taky ne! Jsi mně přece docela podoben a mamince nic. Nemáš jako ona velkánské oči jako misky, ale takové malinké, důvěrné, jako já. Máš světlounké, říďounké vlásky, jako já jsem měl, a jako já malinký, kulaťounký nosík jako višničku –“

Ozvalo se zasyčení, děsivé... uleknut jsem se ohlédl, není-li v pokoji zmije... Helga psala klidně dál, oči nepozvedajíc... A já, ač mi něco pravilo, že bych měl ihned odejít, pokračoval jsem, bohužel, z jistého bezmyšlenkovitého vzdoru...

„Hellmutku můj, co koukáš tak na maminku? Jako by ses jí bál... Neboj se, ona ti nic neudělá, a kdyby tě chtěla bacat, tatínek tě nedá – vždyť jsi celý, celičký já –“

Zazněl strašný, ale tlumený zvuk, jako když zařve v cirku, bezděky, při pohledu na rozžhavenou tyč pardál. A v zápětí zmizela hlavička dítěte pod poduškou. Ta se vlnila – – Nevěda, co to znamená, rozhlédnu se a vidím, jak Helga – tvář Medusy – drží robě za kotník, hlavou dolů. A hned poté vylétlo malinké tílko nad příšernou matku – pocítil jsem hroznou ránu a pozbyl vědomí.

Nabyv ho, vidím svou ženu, jak sedí na zemi jako Turek a kouří viržinko. Mezi ní a mnou leželo nehybně nahé tělíčko s roztráštěnou lebkou. Cítím něco lepkavého ve svých vlasech a na líci, sáhnou – krev a mozek! Delší dobu jsem nechápal, co se stalo, jsa dosud zpitomělý úderem do lebky. A tu promluvila klidným, strašným, zcela jiným hlasem než kdykoli dříve: „Tajemné moci omámily od dětství mou duši, vůli mou spoutaly. Jen tak mohlo se stát, že jsem se spojila s tebou, mně odpornějším než kdokoli jiný. Setřásla jsem je vítězně, stojím zde zcela nová a silná a strašná; běda každému, kdo se mně postaví v cestu! Poskrvnil jsi mne pro vždy – ne souloží, ale tím, žes mne donutil nosit devět měsíců v sobě tvůj hnus, že stal se mnou a já jím – zešílela bych!... Musil zhynout! Pamatuj si: chůva nechala padnout na jeho hlavu velké zlaté těžítko; budeš-li mluvit jinak, prohlásím – svědků není – že tys jej zavraždil! – Ode dneška nebude mezi námi vyměněno slovo, nejnutnější styk odbude se písemně, jen ne tvým rukopisem, který mně působí zvracení!“ A odkvapila.

Budu nejstručnější. Uposlechl jsem jejího diktátu. Chůvě byl, na osobní zakročení císařovo, zvýšen trest ze 4 roků na 8. Helga se ujala nejdříve řízení mého majetku, a musí se říci, že dobře. Vše se před ní třásl. Dvakrát jsem se odvážil oslovit ji, a po každé dala mně odpověď, navléknuvši dříve rukavičku, facku, že jsem se zatočil. Nejhorší bylo, že se mně čím dále tím více líbila. Neboť změnila se i svým zevnějškem neuvěřitelně, zrůžověla, zplněla – stala se nejčarovnější ženou na světě. Dokud bývala ke všemu ochotná, nevšímal jsem si jí; a teprve teď jsem po ní prahnul, když se mně stala nedosažitelnou. Ve své žízni po ní připadl jsem na nešťastnou myšlenku. „Kdysi zkrotla následkem zbití od svého otce; snad učiní ji teď podobná procedura poddajnou; nepřál bych si sice, aby upadla po druhé do stavu své dřívější apathie, – ale kdyby se to stalo tak rozumně, na polovici, bylo by to

to nejlepší. “ A navštívil jsem, po prvé ode dne sňatku, svého roztomilého tchána. Byl hned ochoten. Lituji teď, že jsem mu nevyličil dosti živými barvami, jak ohromná změna se stala s jeho dcerou... Byl jsem plachým svědkem strašlivé scény, která se následujícího dne odehrála. Staroch, uzřev dceru, místo pozdravu ji udeřil důtkami přes ramena – a vnejbližším okamžiku projela mu dýka hrdlem. – Po dlouhém zápasu se smrtí se uzdravil a přísahal pomstu. Zakrátko poté přivlekla se Helga v noci, bílá jako křída, po čtyřech z lesa. Měla prostřelenou hrud'. Ale otec byl příštího dne nalezen v lese mrtev s prostřelenou lebkou. Helga se uzdravila. Jistý pytlák skončil pod rukou katovou.

Od té doby přestala se zabývat hospodářskými záležitostmi a soustředila se na věci jiné, o nichž se ani nechci zmiňovat... Zakrátko náhle odcestovala a vrátila se teprve za dva roky. Kde všude byla a co tropila, o tom nevím skoro nic určitého. Zjezdila prý všechny díly světa a, jako by jí země byla malá, pokoušela se, praví Fama, o výlet na dno oceánu, do vnitra země kráterem sopky, ba i potrhle na Venuši. Vyprávělo se, že byla náčelnicí brigandských tlup a že vraždila jako lékař. Věřím tomu, neboť vím, že po návratu do Německa vzala si dobrých šest vražd na svědomí. A co vše mimo to tropila! Na př. založila tajný spolek nejkrásnějších žen a jinochů, kde pěstován sadismus, flagelantismus, masochismus, lesbismus, fantastické masturbace, sodomie, styk s různými kovovými, hýbajícími se netvory, strašidelnými voskovými figurínami, ba prý i se skutečnými strašidly atd., atd. Ale obvyklým způsobem s muži nikdy nesouložila, opovrhujíc jimi příliš; manželskou věrnost neporušila – a to jediné způsobilo, že jsem ji za její bezbožné hanebnosti neztrestal. Konečně, když bylo jejího řádění přespříliš, byla nucena, na osobní zakročení císařovo, opustit jeho říši. „Inklinace,“ pravil mně, „tvé paní jsou pochopitelné a nanejvýš chvályhodné – ale ty víš, Hellmutku – ta bezbožná socialistická čeládka bez vlasti mohla by být drzá a učinit z toho affairku – máme skandálků už beztoho dost...; víš – ať madame odpluje na čas do Kamerunu! Dám jí vlastnoruční doporučení na guvernéra, aby jí tam poskytl černého materiálu k mučení ak jiným zábavám, kolik si bude přát!“... – Ale černoši ji nedráždili, – považovala je za poloopice, a zvířatům tato zvrhlá žena nikdy neublížovala; naopak, stalo se vícekrát, že, vidouc člověka trýznícího zvíře, bez okolku jej zastřelila.

Když se, již za půl roku, z Afriky vrátila, přivezla s sebou pěkné nadělení: lva, tygra, černého pardála a jaguára, vesměs nádherné, obrovské exempláře.

Největší část ohromného parku – aspoň jeden čtvereční kilometr v rozloze, upotřebila k tomu, aby jim udělala zoologickou zahradu. Krmila je, aby měli rozkoš z lovu, živými ovci, kozami, koni, býky; ba i hrochy a nosorožce jim koupila. Bývala to někdy pěkná podívaná. Celé dny trávila teď v jejich rozkošné společnosti, vždy beze zbraně, obyčejně docela nahá. Ale jak ji měli všichni rádi, to si nikdo nepředstaví. Už, když ji viděli z dálky blížit se, přiletěli ke mřížím a řvali, že všechna okna v zámku drnčela. A když k nim vešla – ty nesmírné, pitvorné skoky kolem ní, nad ní! Hledě na to zvenčí, ač jsem se třásl, pukal jsem někdy smíchy. Objímali ji, lehali před ní na záda jako pes, hubičkovali ji a lízali – a ze samé radosti hned zas mezi sebou, řevem se smějíce, rvali se a vůbec tak bláznivě si počínali, jako by měli rozum. A ona jim v bláznění pranic nezadala. Chodila po čtyřech, snažila se, chudinka, napodobit jejich řevy a skoky, prala se s nimi, jezdila po jejich hřbetech, lezla před nimi na stromy a seskakovala s nich, a oni ji chytali do svých tlap – divím se, že jí jedno žebro zůstalo celé; líbala jejich čenichy, lízala jejich – neřeknu ani co, nechala si masochistně celé tělo olizovat jejich ostnatými jazyky, až byla jedna krev. A mimo to. Těšila se, že může mít potomky; že k vůli jejímu vrtochu udělá příroda pokorné výjimku ze svých zákonů. A jaké řeči k nim vedla! Tak něžně jako matka k svému kojenci. Celohodinné přednášky jim pořádala, o filosofii, o Bohu, o pojmu Já... A oni se po celou tu dobu ani nehnu, pekelné oči upřeny stále na ni, – žádný profesor filosofie nemohl by si přát vděčnější auditorium. – Ale nejčastěji jim zpívala melancholické písně a – plakala, stydíc se za to – a zakrývala a osušovala tvář hřívou lva a licousy tygra.

Neboť – byla změněna! Zmizela její divokost, a mimo svá alotria s bestii netropila už extravagancí. Stále křečovitě zamyšlena, čmárala jen a hrála špatně na klavír. Celé dny běhala zběsile sem tam komnatami a, jako by ji někdo rdousil, proskučela celé noci. A smutnější se stávala, skleslejší a špatnější. Bledla zas a hubla... „Že se mně opět promění v mrtvou loutku!“ zajásal jsem v duchu.

„Pak bude zase má!.. ó, dej bože, aby zase zblbla!“ – neboť tajemná touha po jejím mase mne zžírala stále víc – a jak by také ne? Neměl jsem po zákonu na ně právo? Cožpak nebylo mé? K čemu máme zákony? K čemu církevní svatosti a svátosti? Zuřivostí mne plnilo, že se nesmím dotknout svého nesporného majetku; nerozlítlo by každého, kdyby nesměl vejít do bytu, který si poctivě najal a zaplatil? Taková žebrácká! Ale – běda! Ona má vlastně všechno mé, a já svého nic! K čemu je mně mé nesmírné bohatství, když stačí jeden její smrtící pohled – a všechno je její?..

Přestala zas mluvit, skoro nejedla. Celé hodiny si pohrávala s revolverem. „Oh, co s tím celým životem dělat?“ slyšel jsem ji při tom jednou sténat. „Strašlivé tmy – tmy všude...; jest někde světlo? ... Ach není! vždyť tma je světlo a světlo tma. A vše jest jen propast šílení... Ó – ty má Duše. – „Bože, říkají lidé, pomoz mně!“ Ale jak můžeš pomoci mi ty, rozdrásaná?... Ale což nemám – – Vůli?... Ale ta je bezvolnější, rozdrásanější než každý můj zvířecí pud... Nic, nic není do ní – hadru kus!... Oh proč? proč?... Ach, vím! Protože jsem žena, jen žena!...“

Tak blábolila tenkrát – a vadla a vadla.. „Teď je pravá doba!“ řekl jsem si konečně a v návalu hrdinství ovinul jí jednou ruce kol šíje. V zápětí nato jsem přišel o poslední dva přední zuby. Ale ona vadla dál a vadla.

A tu – bylo jí 23 let, a zářný srpen žhnul – udála se s ní opět přepodivná změna.

Náhle se teď stále smála, poskakovala i tančila, veselé písničky si pobrukovala; do zrcadla se často dívala, na sebe se usmívala – a hned zas třeba do pláče se dala – ale ten nebyl nijak tragický. Množství nádherných oděvů, nejjemnějšího prádla si objednala z Berlína: dříve na sebe nic nedbala, často chodila oblečena přímo jako hadrnice, – věříc, že nemá zapotřebí svou krásu krásným oblekem zvyšovat. A stala se ke každému skutečně vlídnou, ba přátelskou; a co je nejužasnější, i mne několikrát oslovila, zalichotila mně, ovšem sotva bez ironie. Povzbuzen pravil jsem jednou: „Helgo, vid', že se konečně v tobě probouzí láska ke mně?“ „Ó ty dřeváku pitomý!“ rozesmála se – zavýskla jako blázen a odhokovala.

Zdá se mně, že měla pravdu: snad by mne nebylo napadlo, co je prostou příčinou toho všeho, kdyby mne o tom nebyla poučila pouhá náhoda. –

Bydleli jsme právě v mém hradě Rattentemplu, v pohoří Harzském. V ohromné černé budově, v jedné z nejstarších, nejmohutnějších památek středověkých v Německu.

12. srpna dlel jsem v mocné, hradní věži, zabýváje se tam holuby. Ve 2 odpoledne vidím Helgu, vycházející na obvyklou procházku, z níž se vracívала teprve v noci. Měla svůdný, světle azurový oblek. Hrál jsem si s ptáky ještě asi půl hodiny, pak náhodou spatřím v dálce modrou tečku. „Jistě ona,“ děl jsem si, a bylo mi jaksi divno, že ji ještě teď vidím.

A náhle, vzpomněv si, že je ve věži dosti silný dalekohled, zatoužil jsem spatřit ji, třeba vzdálenou, tak jako by byla přede mnou. Za chvíli pak rozeznával jsem již určitě její tygří, teď zas už zruřovělý profil. Hnala se tak rychle kupředu, jako by pronásledovala zajíce. I její blažený úsměv jsem postřehl. Za chvíli počala stoupat na pahorek...

Jižjiž jsem odtrhoval tvář od skla tu vidím mužskou postavu, na pahorek s jiné strany vystupující. Prolétla mnou, nevím proč, temná a nějak příšerná myšlenka: „Osudná věc: proč jsem neodvrátil oko od teleskopu jen o vteřinu dříve?“

Helga dostoupila temene a zmizela náhle, jakoby se byla propadla. Za minutu poté vynořil se na něm i muž. Helga se opět objevila, rozepjala náruč a padla mu v objetí.

Věc tato působila na mne tak mocně, jak by sotva kdo očekával. Líčil jsem jen velmi málo všechna utrpení, která mně manželství dosud působilo; přes to asi každý čtenář řekne, že po všem předchozím nebyla by se mne měla, logicky vzato, tato událost skoro ani tknout. Ale city jsou iracionální, šílené; a nevěra manželky je pro muže vždy strašnou, nejpotupnější věcí. To, že Helga svou věrnost v objetí jiného muže dosud neporušila, bylo jedinou mou útěchou ve všem trápení s ní; a teď tento jediný světlý bod zhasl. Celý svět se na mne zašklebil jako noc. Všechny děsné stránky mého spojení s tím ďáblem vyvstaly přede mnou jako strašidla, všechny bezútěšné vzpomínky slétaly se na mne jako roje pekelných sršňů.. Hrozná bolest a ještě hroznější vztek nedaly mně zamhouřit oka

po celou noc. Jakou touhou jsem planul uškrtit, rozsekát, na prach rozdrtit toho ženského netvora. Přisahal jsem jí nejstrašnější pomstu...

Následujícího dne hned zrána odebral jsem se na onen pahorek. Uprostřed nevelkého temene byla malá, zvaleným trávnickem porostlá kotlina. V ní plno útržků papírů, krajek, zbytků jídla, doutníků, lahví, prázdných i plných, a j. Poblíže ležely dvě nakupeniny balvanů, většinou tenkých, takže má síla stačila odklopit je. V hromadě menší našel jsem na příklad bělostné, měkké, drzé polštářky, metly, důtky a vzácnější sadistní instrumenty. Když jsem odvalil několik balvanů hromady větší, vidím mezi nimi dutinu, dostatečně velkou, aby pojala mou nevelikou osobu. Vykotlav ji loveckým tesákem ještě více, ulehл jsem do ní a přikryl se, po dlouhé námaze, opět odklopenými balvany. S radostí vidím, že jsem dobře skryt. Sotva by byl někdo postřehl, že tam leží člověk; a byli by viděl kousek mého šatu, nebyl by mu jistě věnoval pozornosti: barvu kamenů nebylo rozeznat od mého obleku. Já však viděl skulinou výborně do kotlinky. Naplněn zvláštní zuřivou spokojeností vrátil jsem se domů.

Byl jsem rozhodnut, že ze svého úkrytu oba zastřelím; cítil jsem sice, že k tomu nenajdu odvahu, ale má vášně nevěnovala tomuto pocitu sluchu.

Příštího jitra opustil jsem hrad pod záminkou lovu; a o hodinu dříve, než milenci na pahorek přicházivali, ukryl jsem se tam opět v kamení, s puškou, revolverem a tesákem. Ale byl jsem dnes již odhodlán, že jim, aspoň tohoto dne, daruji život a budu jen pozorovat.

Jak mně byl čas dlouhý v té mé kamenné svěrací kazajce! Strach se mne zmocňoval, chvělými údy, jektalými zuby. Bylo mně zima, třebaže slunce děsně pražilo. Už chtěl jsem odhodit nevládnou peřinu a odpelášit...; tu vyskočil náhle nad okraj temene Helgin satanský obličej.

Byla oblečena asi tak jako Kleopatra nebo Semiramis nebo nějaká podobná slotá... Zázrak, že se sem v této maškarádě, krajinou dost obydlenu, dostala. Stanula. Napila se z láhve. Vyňala z malé hromady kamenů polštáře, hodila je do kotlinky, ulehla na ně, naznak, a mávající nohama nad sebou, zazpívala hlasem Walkýry, s oblaků dolů dujícím, necudnou, milence lákající píseň. Pak se vymrštila a smíchem i pláčem řvouc volala do větrů nesrozumitelná zaříkávání. A opět se svalila na podušky, svíjela se chlípně, líbala si nahá stehna a švihala si notně lýtka hůlčičkou, černou rákoskou, kterou stále jako dragoun nosila. Pak se opět rozhlédla –:

„Už je pod pahorkem! .. Je sice jeho přáním, abych ho přivítala vždy úplně nahá, – ale dnes si ty báječné šaty aspoň pro první chvíli nechám, ať mi za to naseká, jak bude chtít – –“

A za chvíli se objevil. Vrhla se naň asi tak jako leopard na hyenu...

Co to bylo za člověka? Kluk; spíše mladší než ona. Opravdu ošklivý. Z deseti vojáků devět se mně líbí lépe než on. Dobře rostlý, pravda, byl; ne tenký jako ona; a když jsem viděl jeho nahé předloktí, zatřásl jsem se a řekl si: tomu bych nechtěl padnout do tlap... Ale obličej? Dlouhé, hanebně rozčuchané vlasy. Vypadal jako komponista nebo básník nebo podobný ničema; ale spíše jako bandita nebo mezinárodní zloděj. A přes to zároveň jako dítě... Prapodivný, nic normální, hnusný obličej!... Takovému dala přednost přede mnou, podle úsudku všech mých přátel krasavcem!... A k tomu byl oděn jako syčák.. zhmožděný, zablácený kabát, roztřepené nohavice, hnojný límec, kravata posunutá až do zátylí, na botách hlíny, že by tam brambory mohl sázet... Takového, takového vyvolila si choť prvního šlechtice Germanie, dáma, kterou i císařští princové jen plaše obletovali. Ale musím říci, že jeho drzá, tak sebevědomá tvář mně jaksi imponovala, že když jeho velitelské oči pohlédly na hromadu, kde jsem byl skryt, schoulil jsem se bezděky do klubička... Inu – počestný člověk se vždy bojí banditů.

Nikdy bych nebyl uvěřil, že s takovou zběsilostí dovede žena, a třeba to byla Helga, projevovat svou lásku!.. Nemohu, nechci to líčit... Syčák si to chvíli nechal líbit, hraje si s jejím tělem jako s kusem hadru a ušklibaje se. Pak jí náhle mrštil na podušky. A ona, před níž se i největší aristokrati třáslí, zůstala ležet jako do kouta odhozený, dobře vychovaný psík – nožičkami vzhůru. Jen ruce sepjala. Rošťák sebou praštil na zem, dva metry od ní. A teď se mezi nimi rozpředl podivný, nejpodivnější rozhovor; bohužel, byl jsem tak zmaten, že jej dovedu reprodukovat jen částečně. –

Několik minut mlčeli; syčák si zapaloval gypsovku, z níž vyrážely černé kapky. „Mluv!“ zahučel dusivým, jako z nitra prázdného chrámu vycházejícím hlasem; a zároveň ji sekl přes obnažené lýtko její hůlkou tak, že za okamžik padaly z něho na polštář červené kapky.

„Můj Jediný – Ty Jediný!“ zaskučela má běhna, ale ani se nepohnula; „myslila jsem právě na toto: jak možno, že je mně pořád, jako bych seděla na horkém železe, když tě nevidím a neslyším a nehmatám? Pomalu nevydržím už bez přítomnosti tvého těla ani minutu... Říkala jsem si dříve: kdyby mne posedlo to bláznění, kterému se říká láska, stačilo by mně věčně Jeho fantasma v mé duši: byla bych tak úplně s ním a jím, a On se mnou a mnou! Jen lidičky bez fantasmie a bez ducha potřebují dotyk hrubého těla, hmatem a zrakem, slyšet svýma hrubýma ušima ten hrubý materiální hlas... – neboť, miláčku, tvůj hlas je tak sprostý proti sférové hudbě archandělů, kterou je každý tvůj dech v mých snech; a – jak jsi vlastně ošklivý proti strašlivým, serafínským drakům metamystickým, kteří mne co noc příšerně sladce navštěvují, líbají – Tys to! – Avšak – přes to vše musím Tě mít stále v očích a v uších... Já – – . Láska je hovadství; největší ze všech! Kdo se zamiluje, přestane být člověkem, Vůle se rozplyne v jejím bahně. Žádný bláznivec není dost bláznivý pro zamilovaného. Kdo se zamiluje, měl by být ihned oběšen. Není koutku na světě, který by tohoto zavržence přijal. Smrt je proň spasení. Raději pojit, než stát se bezecností, kterou je lás –“

– „žena!“ zívá.

„Ty mne ovšem nemiluješ, vid', že ne? Ty mne nemusíš mít stále u sebe, vid'? Tobě stačí, že o mně sníš a při tom masturbuješ, vid'? Jen k tomu jsem ti dobrá, abys mne mrskal, vid'? Nu řekni to, řekni, ať se mohu konečně zastřelit!“

„Blbá vždy a všude!“ zasyčel zelený kluk. „Tehle tvůj způsob lásky je vlastní všemu ženskému zboží bez výjimky a 98 procentům mužů neboli zparchantělých žen. Podle toho pozná se Muž, že to nezná. Bestiálně silně mne to k tobě táhne – jsi zatraceně svůdná, kluzká bestie, nebyl bych řekl, že by mne mohlo něco na této všivé zemi tak přitahovat..., vyjma ji samu. Hnusný lepe!..., Ale, řekl jsem si neodvolatelně: zvětší-li se tento hanebný tlak na mne ještě jen o poznání – neuzříme se už nikdy! Láska je pes; poslouchá-li, dobrý je; ne-li, zachce-li se mu skočit mně na hrdlo – zardoušen je! Holka, jdu za poněkud vyššími věcmi než za ženskými kýtami. Jsi pro mne pouze nejlepší pečení, ale nežiju, abych žral.“

„Vím to, vím, můj Vznešený, Svatý!“ lísala se pokorně k hulvátskému klackovi. „A stačí mně to docela. Jen když aspoň něco něžného a pravého ke mně cítíš... Nechci, abys byl ženou, abys byl otrokem, Vládče můj! Hraje si jen se ženou Muž, znásilňuje ji a drtí... Ale musí to dělat pořádně: jen pak ji důstojně, po mužsku miluje – jen pak miluje ona požensku jeho – –“

A podavši mu silnou březovou metlu, převalila se na břicho. Jedním rycem strhl jí drahocenný, zlatými a dýmantovými hvězdami protkaný šat, že z něho zbyly jen cáry. A vysázel jí jich asi čtyřicet, a jakých! Smrt bych z toho měl! Syčela trochu a skučela, ale nebylo to slyšet více než svištění metly; házela svou zadnicí, kterou jsem dnes po prvé viděl nahou – ale ani jednou se nepokusila chránit ji dlaní . . .

Pak, pokrývající rudou, mokrou, zkroucenou tvář kapesníkem, po kolenou došoupala se k syčákovi a položila mu hlavu na břicho. Jako pes . .

„Kdybych mluvila řečí Boha, nedovedla bych ti vyslovit své díky! Tys mně dal vše, vše, a celá jsem jen tvým darem a majetkem tvým! Noc byla jsem, ty slunce jsi z ní učinil; prázdná byla jsem, a tys vyplnil mne a přeplnil zlatem a dýmanty a vůněmi. Jen z bolesti a hnusu byla jsem ďábelskou rukou zhnětena. Hřímavou Niagaru stále smrtící slasti i Žehnání – ne dolů – vzhůru, do všech „Výsostí se řítící, udělal jsi ze mne. Každý prášek, který teď vidím, je mně paprskem Božího Oka! Féericky strašidelným květem každá myšlenka. Z nejposlednější žebračky učinil jsi císařovnu císařoven, – málo! ze slizovitého červíčka – Bohyni. – Co je taková neslaná, nemastná Héra nebo Afrodita blbce Homéra proti mně?“

„Nu, vždyť ti říkám vždycky, že jsi má malá pitomá sviňka!“ zabručel a převaloval si ji sem tam, zkoumavě, jako když lev překlopuje svou tlapou uloveného člověka nevěda, je-li ještě živ či mrtev.

A moje roztomilá panička nechala sebou válet jako váleček na nudle a pološeptala dál, ovazujíc si podle možnosti rány zbytkem svého šatu.

„To jsem! Sviňka, čubka, žízala ženská! Hnojště, z něhož rostou hnusné děti. Fuj na nás! Jsme nuly; teprve když se před nás postaví muž, stane se tak trochu z nuly něco. Uponkovité rostliny; bez vás nemáme naprosto smysl. Jsme 1/10; muž 9/10. Bylo by jen logické, kdyby každý muž každou ženu beze všeho rozšlápl. I nejnižší, nejslabostější muž je vyšší než nejvyšší žena, – neškleb se, jsi ještě kluk! Ale jsi Muž, nejvyšší muž, jediný pravý muž. Ty jediný máš charakter, sebevědomí, Vůli, která vskutku vládne; ty děláš vždy jen to, co chceš; nikdy nejsi dělán. Ty jediný stojíš pevně, co celé ostatní lidstvo ožrale se potácí. Ty jsi můj Napoleon – víš, jak jsi podoben jeho portrétu od Guérina? ale máš něco spirituálnějšího v tváři, přes to však nic z Hamleta.. Ale já, já jsem nejslabostější, nejroztrhanější ženská na světě! Nemáš ponětí!“ Rozplakala se. „Za zázrak ženské síly, plamen statečnosti, platím všude, – a co jsem? Cour, coura, jen cár, zmítaný tajemnými, černými vichřicemi.. Nejsem ani člověk, jen pitvorný nějaký instrument; ne, jak jsem si namlouvala, souverainní Hra – hříčka jen! Má skálo z granitu, tys mne aspoň dříve považoval za silnou. Ale jak může být silný ten, kdo, jako já, dítě, zblblnul na dobu mnoha let – a když jsem z toho procitla, jen proto, abych bláznila –“

„Teď mně konečně pověz svůj životopis! Nejstručněji!“

„Povím. Nejstručněji. Tys první a budeš poslední, jenž to zví! –

– Mé dětství bylo velmi neobyčejné, má výchova jediná svého druhu. Můj otec – tenkrát nebyl ještě tak strašný divous jako později, ačkoli velký misantrop od narození, měl jediný sen: zplodit potomka, jenž by byl co nejvíce energický, samostatný, hrdinný, plamenný, divoký, immorální. Nezklamal se ve mně; byla jsem dobrým těstem pro jeho – ovšem trochu nešikovné ruce. S úctyhodnou odvahou mne vychovával, jak nebylo vychováváno snad žádné dítě: ne aby se ze mne stala hodná slepice, ovce, ale strašná orlice, lvice. Ty nejsi ovšem z těch pitomců, kteří by zde řekli: proto se tak vydařila, že byla takovým způsobem vychována; co jsem, byla bych za všech okolností; ale snad jsem pod příznivým sluncem vyrostla o hodně výš, než by se bylo stalo pod mraky obvyklé, prasečí výchovy.

Miloval mne; jen mne na světě; opovrhoval všemi lidmi – vyjma, chudáček, sebou; a jen ve mně viděl sebe. Stejně laskavě, dětsky dojemně laskavě choval se vždy ke mně, jako drsně, neurvale ke všem jiným... Trestal-li mne, jen proto, že jsem byla podle jeho soudu příliš krotká, málo kurážná, ohleduplná. Měla jsem ho ráda, nestydím se za to... Ale dnes jej, přes to, že jsem ho zabila, stále ještě k smrti nenávidím – oh! oh! . . . Opovrhovala jsem všemi lidmi jako hmyzem, jen v něm jsem viděla člověka – sebe.

Ale i v matce. Somnambulní, přízračná, stále hloubající, ale ne slabá bytost; a krásná jako zavržený anděl; – než – kdyby žila, zabila bych ji dnes stejně jako jej... Způsob, jak mne vychovával, jistě jí dosti nechutnal; plakala nad mými darebačinami, ale říkala: je v nich jeden z projevů Boží Všeobsáhlosti, a kdo by proti nim bojoval, proti Bohu by bojoval... Potrestala-li mne někdy, bylo to proto, že jsem dosti pilně nečtla různé fádny, mystické knihy, jichž si ona, chudáček, nade vše vážila. Zazlívala jsem jí to ovšem stejně málo jako otcí, když mne potrestal za hlubokou poklonu před jeho šéfem plukovníkem.

Nastal onen den; právě deset let mi bylo. Několik dnů dříve, vsadivši se s kamarádkami, přešla jsem v poledne napříč náměstím úplně nahá. Otec se to téhož dne dověděl, chechtal se radostně, líbal mne, a musila jsem kouřit z jeho dýmky.

Byl z toho velký skandál. Otec dostal na velitelství strašnou důtku – a jelikož nemlčel – pensi. Ale to jsem se dověděla teprve o osm let později.

Misera mens humana! Vrátil se od plukovníka, z cista jasna mne přivázal na lavici a krutě zmrskal. To by samo o sobě nebylo bývalo nic – ale strašné bylo, to že říče, mluvil ke mně teď náhle stejně blbě jako všichni ti ostatní mravní lidé, které mně vždy vyličoval jako hmyz, jenž je tady jen k tomu, aby byl rozšlápnut...; to, že můj ideál se jedním rázem změnil v nejprašivějšího plaza.. Chápeš?

A přece to, co jsem vyvedla, nebylo o nic horší, než četné mé dřívější kousky, které vítával s radostí, ač z nich míval ukrutné nepříjemnosti. A teď najednou – – padl! Zpronevěřil se sobě. Slabý člověk... Rozčilen byl nanejvýš; snad i sadismus v tom vězel; tento byla bych mu víc než odpustila; ale za žádných okolností nesmí žádné rozčilení ovládat činy Muže. Ba, Muž nesmí být vůbec nikdy rozčilen; tebe, hochu, nikdy jsem neviděla rozčileného. Kdyby Napoleon byl jen jednu minutu upadl v rozčilení, ve skutečné, nebyl by se dočkal ani Toul onu. Viděla jsem v otci víc než Napoleona; a teď, silou kontrastu, vidím největší hovado na světě...

Když mne odvázal, vrhla jsem se zoufale k matce, která němě přihlížela této exekuci. Hledala jsem u ní instinktivně asyl, kde bych znovu našla víru ve vůbec něco.. „Maminko, mluv, řekni mu přece něco! Vždyť on se zbláznil, vždyť on se zbláznil!“

Ráda bych ještě dnes věděla, jak by se byla zachovala, kdyby nebyl rozvzteklý otec zařval:

„Ukaž jí teď pořádně, že mezi rodiči jest jednota v názoru, ukaž jí, jak se má zatočit s takovým zkaženým, zvrhlým zmetkem!“

A ona – namrskala mi pak skoro neméně než on, a co horší, doprovázela to slovy: „Nestydo, nevěstko“ – atd... Zapomněla – ženská kreatura, na ty své „projevy boží“!... Proto také za rok umřela – –

Je nemožno líčit, jak mně bylo. – Hodinu poté válela jsem se po podlaze, řvala zoufalstvím a rozbíjela vše kolem sebe. Ale ti dva ničemové měli z toho patrně jakýsi mystický respekt a zalezli kamsi... Vše se pro mne stalo nejčernější nocí – víš, co je to absolutní zklamání?.. Sama na sebe se postavit desetiletá dívka ovšem nemohla – ale rozkázal jsi mně, miláčku, abych byla nejstručnější!

V bezmezné mé noci připlynulo tu náhle ke mně něco bělostného. Nemělo to tvar; a mělo to tvar. Chumáč mlhy? Zvíře? Člověk? Růže? Hvězda?... Nevím. Bylo to stejně sladké jako strašné... A dalo mně to polibek na čelo. „Spi, spi, dítě mé! usni na dlouho! Nikdo nepotřebuje spánku více než ty, abys posílena byla pro svou pout věčností, Tvou pout za mnou! Spi, mé dítě, spi!“ – A jak mne to políbilo, pocítila jsem ohromnou úlevu – a slyšela, jako by v mém mozku něco prasklo, tak hladounce, křehce, tak bezbolestně prasklo, jako když přelomíš pod vodou tenkou ledovou mázdru. A pak – už nevím nic.

Páni učenci vysvětlovali by celou věc tím, že následkem rozčilení praskla mi nějaká cévka v lebce, a že vylitím krve do mozku jsem zblblá. Ale já vím, že to způsobil polibek toho Bílého – Něčeho.

Mozek, nervy, tělo nejsou nic jiného než matná, hrubá viditelnost toho, co se v duši děje. Praskla-li žilka, nic nezavinila; byla zaviněna; duše se sesula, – a nějak to musí být vidět i ubohýma očima a mikroskopy. Vesmír je pouhý nebytostný stín Duše. –

Osm let žila jsem v jakémsi nepopsatelném polosnu; tak trochu jako když usínáš nebo se pomalinku probouzíš. Somnambulovala jsem. Nepamatuji se skoro na nic. Žádná vzpomínka mi nezbyla na smrt matky ani na to, že mne otec bil den co den, aby mne vyburcoval. Ani – ale poručil jsi stručnost.

Kdy začalo mé probouzení?... Po prvé – to byla pouze předzvěst: tenkrát, když pan Hnus při tanci mne k sobě přitiskl a řekl mně cosi – nevím už co – nejhnusnějšího... Něco cizího ve mně náhle vystříklo. Tušení budoucnosti to bylo... Ale jako když ojedinělý blesk zařve černou nocí, zmizelo to zas a dále byla noc.

Trvale to započalo – ó! mým těhotenstvím . . . V ubohé spící duši začal se rodit, – tam dole, tam kdesi dole... takový přepodivný hnus... O svém embryu jsem nevěděla; jen o hnusu. A ten rostl a rostl. A pod jeho pekelně teplým dechem rozmrzávala má ztuhlá duše. Pomalu, pomalu. Hnus ze mne a z něčeho cizího; byla jsem to já, bylo to něco jiného? Ale to nejhnusnější: že jsem to nevěděla... Nějaký děsný, nejohybnější drak ze spodu..., – někoho jiného by sežral, ale na mně nebylo ještě nic k sežrání... Tedy mne – – – porodil! . . . Jsem dítě hnusu – a víc nic! Ale ani Ty tomu nemůžeš rozumět! Jen propasti Snu o něčem podobném někdy něco zašeptají, – explodující, a hned zas zhasnuty, zapomenuty...

Konečně vyšel hnus ze mne ven. Přes to zůstal ve mně stále – hlava tasemnice. Duše má pocítila velkou úlevu, větší než tělo, ale proto jen, že můj hnus stal se nyní rázem aktivní: už mne – ležící zcela trpně pod jeho nesmírným břichem – neovládal; zmítal mnou sice ještě víc než dříve, ale procítlá vůle se s ním rvala – rovnocenná soupeřka; dodnes to trvá. A hnus se přetvořil ve vzteklou nenávist. Nenávist hnusu a hnus nenávisti, – neboť nic hnusnějšího nad nenávist: toť tajemství celé mé bytosti. To diktovalo veškeré mé pozdější jednání: vražedné, hnusuplné nepřátelství – ke všemu, co je mimo mne – “

„Huso, cožpak může být něco mimo tebe?“ „Máš pravdu, vždycky... Nic není mimo já – a jenom infernálním podvodem tohoto Já je všechno, co ve mně otrocky skuhrá: něco existuje mimo Tebe. Ó, jak se těším, že budu o této nejdůležitější otázce mluvit důkladně s tebou, – tam v Kordillerách – ty můj fantomečku, paradoxně moudřejší než já! No, nemrač se, bude stručná tvá čubinka – zlatá, vid', vid'? Už, už! “

„Řekla jsem: co je „mimo mne“; ale dělej co dělej, pořád cítíš, že je v Tobě něco, co nejsi jaksi Ty. Jsme jenom červi; nemáme sílu, berkeleyovsky každý ten hloupý zrakový, sluchový pocit považovat za lhostejný sen, za Svou Hříčku, za plasma Svě Vůle – podléháme jim! Nemrač se – jsi kluk – žena je vždy vyspělejší, já vím více než ty, “ a začala jej polo žertem, polo vážně bušit pěstmi do lebky. On při tom nevyndal ani fajfku z huby a jen se šklebil; – konečně ji odhodil aspoň pět metrů stranou, že letěla vzduchem jako míč. Přilezla k němu po kolenou a zas pokračovala:

„Těžko být stručným, kde vypravujeme o podstatě svého života. Než – : zabila jsem ten malý hnus v sebeobraně: byl by jinak zabil mne. Zabila jsem otce – musil, blázen, pojit! Byla bych mu dala milost, kdyby byl přede mne předstoupil ne s řemeny, ale se vzpomínkami na zkaženou vojenskou kariéru... Zbýval pan Hnus; zachránilo ho dosud jenom to, že jsem se Štítla rozmáznout nejohybnější housenku. A ti další, které jsem zabila nebo mučila, byli též jen oběťmi mé hovadské Nenávisti; nikdy sadismu: ten předpokládá lásku. Ani muže, ani nejkrásnější ženu neobjala jsem nikdy svými polypími chapadly tak teple, abych mohla mítí rozkoš z jejich svíjení se. Bezeslunečné hnusno bylo to vše... Proto jsem také bláznila, vším způsobem, abych utekla od svého hnusu, od svého hnusného já. Víš, do koho jsi se zamiloval? Do nejsmrudutějšího močálu. Jsem jen vtělená Mizernost.“

„Jsi pokus o geniální ženu,“ zahučel v zamyšlení. „Snad první... Tak to asi bude dopadat se ženami po stotisíci letech –“

„Ano, miláčku, tomu jsi mne naučil... Nenávisti a hnusem dlužno se člověku probrodit do výšin Žehnaní, Úsměvu, Smíchu, Všeobjetí, Sebeobjetí. Z bahenních ještěřů povstali orlové a kondori... Ale kdy dojde k tomu se mnou?... Miláčku, když jsem začala běsnit, nebylo ve mně pochyby, že jsem něčím svrchovaným, že mám nejvyšší božskou Vůli, která dělá se vším quodlibet; a kdekdo mne v tom, na kolenou přede mnou, utvrzoval. Ale dokud jsem v to věřila, byla jsem přece jen něco skvělého... A s klesáním té víry, začalo to v Kamerunu, mizela všechna má ctnost. Pochopila jsem konečně, že má „vůle byla nádherná jen pak, byla-li slepou služebnicí mých slepých puďů; ale není směšnější kontradikce než: vůle, která slouží –: Vůle a absolutní Vládkyně neboli Bůh jest jedno a totéž. Pochopila jsem, že, poněvadž mnou zmítaly vášně více, než kýmkoli jiným, – byla ta má skvělá vůle ve skutečnosti otročtější, t. j. nicotnější než u každé Nány z chléva. Viděla jsem se nejničernější, protože nejslabší stvůrou na světě. A tenkrát jsem si řekla též to, co tobě před chvílkou: „Musíš se probrodit močálem nejnižším, abys dospěla k Záři Nejvyšší – jednou po milionech let; tento tvůj život je to nejnižší, – a strašně musí skončit!“

„Přepínáš, holka, ve všem jako blázen. Ale proto vskutku jsi v nebezpečí, že praskneš! A skoro bych se bál, aby prasklá tětíva, roztržená ručnice neroztrhla i mne –“

„Ale kdepak! já maličká – Tebe!“ A schoulila se v něj tak, jako by se nešťastné dítě chtělo znovu skryti před krutými, smrdutými vichry tohoto světa do lůna matky... Ale co znamená podobný pohled do věčnosti u zvířátka, zmítaného úplně vteřinou, jako jsem já! Co u Tebe je vším, u mne nebylo a snad ještě není ničím!“ –

„V hnusu nad sebou opouštěla mne všechna má černá síla nenávisti, má jediná síla! vracel se starý, bahnitě pasivní hnus – a skoro se zdálo, že upadnu znovu do blbého polosnu... A tu jsi přišel Ty! A rázem změnilo se vše! Nic jsi mi nedal, – jen urážky a rány! nic jsi ode mne nevezal, ačkoli jsem Ti, – žebrácká, nemající nic lepšího, kladla sto milionů na dlaň! Ale – miluju Tě!“ a rozbředla se, nevěstka. „Věřím teď v Boha, nebo co to je, jen proto, že mně popřál mezi všemi miliony lidí poznat – právě Tebe, Muže všech mužů! – Dechem tvým rázem, jako na rovníku, v den změnila se má noc; slavík stal se z noční ropuchy; z neblahého aligátora bahenních tůní jasný orel. Nenávist má rozplynula se skoro v lásku ke všemu, vyjma – jej... Objímám vše, chápu vše, vidím vše, – já dříve slepá; zázračný doktore, dávající zrak slepčům od narození! Všecko je Mé! Všeho na světě jsem schopna pod rozkazem tvým. Myšlenky mám a pocity, jakých nikdo dříve neměl. Cítím sílu stvořit díla větší než jakákoli, jimiž se skvěje kultura ubohého člověčenstva. Žila jsem dosud ve vnějšku, na povrchu, říkala jsem tomu „jednání“, namlouvala si, že „činy“ jsou tím největším: ne, díla to jsou! vlastně ne díla: myšlenky, jak v duši zahřmí! Ba ani myšlenky ne: Vůle, jen ve vlastním chrámu svém, nehnula vším vnějším, před sebou klečící, sobě jen se kořící, myšlenek, – které jsou věci jen bídného zvířátka – člověka – nepotřebující – : věčné Sebeobjetí Boží v metamystické Září. Ale co Ty o tom soudíš? Je vyšší jednání nebo myšlení? Dosud jsi mi neřekl, co je vlastně tvým cílem? Chceš se stát Napoleonem? Či náčelníkem banditů? Či myslitelem? umělcem? objevitelem?“

„Vesměs povrchní pojmy, vytvořené obmezenými ješitnými tížadostivci. Nechci se stát: jsem! a ne něčím, ale vším. Není lidské velikosti, kterou bych neviděl pod sebou a hříčkou svou. Má vůle dělá a bude dělat se vším všecko. Zaškatulkuj-li mne jednou mezi briganty nebo filosofy, řeknou-li, že jsem nebyl nic, nebo bůh, nebo prase, – lidské ubohosti to jen! Jsem ten, který jsem, dělám, co chci, chci bezmezné vše!“

„Jsi Bůh!“ vzkřikla a líbala trhanovi dřavé boty a zablácené francle kalhot. „Tak mluví „Vítězně Dověřený“! Ale my nehotoví musíme se z nouze koncentrovat. A já se chci koncentrovat úplně na spirituálnost, na nejaethernější, a všemu pozemskému, hrubému, jednajícimu, pletichářskému dát vale. Jen v Bohu žít, jen Bohem být, ale vždy jen ve stínu Tvém! Ó ta nejzářnější budoucnost, která přede mnou slunečně vychází! V Kordillerách, přímo pod věčnými ledovci, vytesáme si v nich palác svůj, Residenci všech residencí – dvou nejvyšších ,lidí, bohů dvou! Přátelskými, sladkými kondory oblétvání a krmení jako Zárathustra svým orlem a hadem! Propasti pod sebou, nebes propast nad sebou, propasti v nás – a všechny nadsluneční Vůlí naší překlenuty a rozehrněny v Hymnus Vítězství Věčného!... Budu jen láskou, láskou, Láskou – k Tobě, ke všemu, k Sobě, – i k nenávisti své! Ale, můj Slavný, Božský, nedosáhnou-li já sama tohoto nebe, – dosáhnou ho naše děti! Oh! jaké děti budeme my dva rodit, jaké světo– a myšlenkovládce! Neboť – ani já nejsem ledacos! Nadávala jsem si jako špaček, ale znáš ženskou logiku; považuju se prese všechno za nejlepší ženskou potvoru na světě a řeknu ti: nejsem horší než ty: jsi-li ty silnější než já, jsem já bohatší, dej mně za to třeba pár pohlavků! Budu Tobě rodit do úpadu, ač celá ta věc byla mi dosud děsně odporná, – protože místo Mužů poznala jsem jen blbé baby. Ale to první dítě, co přijde, – musíš mi v tom vyhovět, jinak bych nikdy nebyla šťastna –, usmrtím; zcela bezbolestně, narkotikem. Mělo by něco z toho dřívějšího bezejmenného hnusu, zcela jistě by, mělo. Ale vím, že vezme s sebou ze mne všechno to moje smrduté, – že teprve potom budu úplně očištěna, že teprve pak budu rodit děti – vskutku Tvé!... Svoluješ?“

„Samozřejmě, ty má sviničko pitomá.“

A já jsem zatínal zuby do rtů. „Tedy ty se mně chceš stát nevěrnou? cizoložné děti chceš mít?“ Ne, nemohl jsem tomu věřit! Dosud byla vzornou chotí. Takové lyrické výlevy, kterými toho vagabunda nudila, neznamenalí víc než krkání a řhání. A mrskal-li ji, dobře tak! ať jí, darebnici, pěstuje zadek za mne, když já nemohu! ať jí vychovává! A že ji, teď úplně nahou, viděl – božinku! vždyť se na ni dívalo i to sluníčko, které kameny nade mnou tak rozpalovalo, že jsem byl napolo upečen; a že ji sem tam ohmatával, božinku! každá travička, na které ležela, se jí dotýkala; a dělaly

to také ty čtyři rvavé bestie v mém parku. Lapálie to všechno! Čvaňhala mu jenom, to vím; kdyby mělo dojít ke skutku, zůstala by mi věrnou!

A teď odložil trhán fajfku, ovinul ruku kol mé paní choti, a poplácáváje ji všude, mluvil něžněji než dříve:

„Jsi má milá, malá, pitomá sviňka, ale při tom megatherion. To nejsprostší a to nejnadzemštější vaří se v tobě, ďábelský kotle, Daemoničko má! Oboje v největších dósích. Voda a oheň; kotel, naplněný k prasknutí sprostou vodou, sluneční oheň, který by stačil k vytopení kotle padesátkrát většího. Skoro jistě praskne, třeba jsem teď řidič stroje já. r A – tvá nízkost je silnější než výška tvá. Jsi otrok pudů, třeba vznešených, ale i nevjznešenější pud je nízkostí. Kdyby vůle nad nimi zvítězila, – zachráněna jsi, – pro tento život! Jinak zemřeš, velmi brzo a velmi děsně. Čiší z tebe mrtvolný zápach... Zlobí mne to, ale mrtvolný zápach staň se vůní růží!...“

I tvá nízkost je vznešená! Jsi Vznešená! Osud udělal z tebe nejpříšernější svou hříčku; nebylo takové! Proto tě miluju... Ale osud umínil si patrně hříčku rozbít, až jej dosti pobaví, – a aby jej dále ještě více bavila... Žiješ jen pro svou interesantnost.

Jsi zatracená, více než kterákoliv bytost lidská; právě proto přede všemi vyvolená. Jen zatracenci jsou vyvolenci.

Ale zbývá přece jen naděje – malá.. A já nechci, abys mne zde opustila...; raději ať zhasne slunce, – fuj! mohl bych se zdát sentimentálním... Mimo tebe je vše lidské bláto, – fuj!...

A zvítězíš-li přece, – nejčarovější vítězství mé bude to! Nedobudu-li ho, – snad padnu s tebou...

Neboť miluju Tě slyš!

Největší Seběpřemožení je Tobě nutné: jinak přemůže Tebe nakonec mocná tvá noc – a zemřeš. Neboť jen to, co jde, svým způsobem, k Světlu, zůstává na živu; vše ostatní zmírá! v pravý čas.

Tvůj pravý čas: pět příštích dnů!... – devatenáctého odjedeme do Kordiller –“

„Už devatenáctého?“ vzkřikla jako Maenada. „Tak poroučíš? Nejkrásnější života mého den – tak blízký už?...“

„4. odpoledne – zde budeš, a půjdeme –“

Slastí řvouc, objala jej nohama. Pokračoval: „Tvůj pravý čin, po pět příštích dnů: k Sternenhochovi budeš se chovat nejlídněji! Ničím ho neurazíš – a na rozloučenou dáš mu políbení, trvající půl minuty!“

„Proboha – to chceš ode mne? Rozkaž, abych si teď hned rozřízla celou tvář tímto nožem, abych zohavena byla nadosmrti – a učiním to ihned poslušně... Ale tohle?“

„Vím, že je to těžké; nejtěžší. Ale nutno napadnout zde frontálně centrum nepřítele! žádné tirailleurské šarvátky!“

„Ale – ale – celý můj minulý život tím zničím –“

„Musí být zničen!“

„Umřela bych rázem, kdybych to udělala.“

„Umřeš děsněji a zdlouhavěji, neuděláš-li to!“

„– Vládce můj – – – tedy – ano – oh! ne, ne! – Vládce! – – a – a – – ano! . . . Udělám to!“
Oddechla si zhluboka... „Ale – jak jsi ukrutný!“

„Milosrdný. Ukrutný je zpravidla osud, neboť nízkost kreatur nic jiného nezasluhuje. Hotovo! ať se to stane!“

„Staň se vůle Tvá!“ zašeptala. „Ale dovol ještě slovo: Ty nevíš, nevíš, jaký je dosah toho, na to jsi blbec. Udělám-li to, vytrhnu se z kořene. –“

„Kořeny vesmíru musí být vytrženy!“

„Dobře. Tedy se vytrhnu a pojdu.“

„Zvítězíš nebo padneš. Znáš Tě... – Tvé zacházení s ním je to nejhnusnější, co znám; proto tě ovládá hnus ze sebe. Nejnižší ze všeho je nenávist a hnus: co nenávidím a hnusím si, toho

jsem nejhroznějším otrokem. Nenávidící canaille měla by být – Mou milenkou?... Nestane-li se to, devatenáctého se uvidíme naposled! “

„Buď Vůle Tvá!“

Mlčeli teď. A já omdlával nepřírozenou polohou, tlakem kamenů, nucenou, úplnou nehybností, vedrem, žízň, vztekem, nenávisť, strachem a všemi možnými pekelnými city. Ó, že jsem se toho odvážil! – Měl jsem se vztyčit a strašně je ztrestat?.. Čekat, až odejdou? Ale bylo teprve pět hodin a oni tu vždy zůstávali až do soumraku. Strašlivá situace...

Tu přerušil mlčení:

„Stále mám dojem, jako by nás někdo pozoroval. Hej, kočko! Z té vaší věže bychom mohli být dalekohledem velmi dobře vidění.“

„Ty myslíš – panem Hnusem? Co by na tom záleželo?“

A teď vbodl strašně své oči přímo do očí mých. Zatřásl jsem se. Ale nemožno, zhola nemožno, aby je mohl centimetrovou skulinkou v šeru rozeznat.

„Tamhle mezi těmi kameny mohl by být dobře někdo schován,“ řekl nedbale, zapaluje si znova fajfku.

„Snad pan Hnus? Ten aby se toho odvážil? haha! Nemáš ani potuchy, jaká je to baba! Zajíc je lvem proti němu, prašivému psu –“

Dostala facku, dosti vydatnou. „Tak začínáš plnit svůj. slib? Vůči takovému ubožáku je pro každého, kdo není prašivým psem, příkazem velkomyslnost. Nevíš, že prvním pravidlem obstojnějšího člověka je parcere subjectis et debellare superbos? – A pamatuj si: i nejpsověšší pes se vztekne. “

„Ale on je horší než každý pes, – promiň, “ zasmála se, chráníc si tvář. „Budu mu nyní říkat jen „panthere“, „můj nejdražší panthere!“ Ale teď se i mně zdálo, že se to kamení tam nějak pohnulo – “.

Vstávala. Zatmělo se mi v očích, v uších to zahučelo jako řev rozbouřeného moře.

„Lež!“ řekl a stáhl ji nazpět. A ona pokorně ulehla. Zašklebil se divně. Věděl, jistě věděl, syčák, že tam ležím; hádankou je mně, proč si mne dále nevyšimal. Ale jistě měl strach před strašlivou pomstou klamaného manžela.

„Lež a podívej se raději: několik lidí vystupuje sem k nám a ty jsi nahá.“

„Zastřel je beze všeho, až přijdou blíž!“ a podávala mu revolver.

„K čemu rámusem?“ Postoupil na okraj temene a učinil rukama několik velitelských, zvláštních pohybů, beze slova. „Sestupují zase,“ zabručel po chvíli a dodal:

„Pojďme odtud!“

„Už teď, Vládce?“ zděsila se.

„Dnes se mně tu nelíbí. Půjdeme do onoho lesa.“

„Ale dříve ještě – – aspoň na okamžik..., prosím tě! Vždyť po celou tu dobu viděla jsem – .“

A ukázala kamsi...

Trhán stál tu chvilku zřejmě nerozhodnut. Pak střetly se opět zraky jeho s mými, posměšný blesk jimi kmitl. Zasmál se a ulehla.

Конец ознакомительного фрагмента.

Текст предоставлен ООО «ЛитРес».

Прочитайте эту книгу целиком, [купив полную легальную версию](#) на ЛитРес.

Безопасно оплатить книгу можно банковской картой Visa, MasterCard, Maestro, со счета мобильного телефона, с платежного терминала, в салоне МТС или Связной, через PayPal, WebMoney, Яндекс.Деньги, QIWI Кошелек, бонусными картами или другим удобным Вам способом.